

[Arne Christiansen]

25 år, hvor gassen skal ilandtages, vil kunne købe erstatning for den under en energikrise, og vi ved intet om, til hvilken pris en sådan erstatning eventuelt ville kunne købes. Det synes jeg er meget væsentligt at have inde i debatten. Jeg lagde mærke til, at den socialdemokratiske ordfører også gjorde en del ud af dette synspunkt.

Da socialdemokratiet og venstre i 1978 gik ind i regeringssamarbejde, aftaltes der en flerstrengt energipolitik, som skulle omfatte olie, kul, naturgas, kraftvarme, kernekraft samt forskning i og udvikling af alternative, herunder vedvarende, energikilder. For at sikre udnyttelsen af naturgas og kraftvarme ville det være nødvendigt at operere inden for visse lovrammer om kollektiv varmforsyning. I dag har vi dels loven om naturgasforsyning, dels loven om varmforsyning. Disse love danner rammen.

Venstre, hvis holdning til naturgassen forud for den fortsatte energikrise mere var bestemt af kommercielle end af forsyningsmæssige hensyn, accepterede at gennemføre en naturgasaftale med DUC og første fase af naturgasinvesteringerne. Venstre er ikke bundet af anden fase. Samtidig accepterede socialdemokratiet, at der inden for ca. 2 år blev truffet beslutning om det første kernekraftværk i Danmark.

Venstre har holdt og holder sin del af aftalen. Vi er af den opfattelse, at aftaler skal holdes – også på andre energiområder. Socialdemokratiet har bestandig fundet på nye betingelser, der skal opfyldes for at indføre kernekraft, og i dag står vi i realiteten med en udskydelse på ubestemt tid og dermed også med en så meget større afhængighed af kulimport fra et verdensmarked præget af politisk uro, af strejker og af voksende efterspørgsel.

Forbrugerne kan med rette være utilfredse, når man tager elprisstigningen i betragtning og samtidig ved, at elektricitet produceret på kernekraftværker ville være ca. 25 pct. billigere. Venstre må derfor på det stærkeste beklage regeringens manglende beslutsomhed, når det gælder kernekraft, og også den hidtil totale mangel på sammenhæng i energipolitikken som helhed. Men som sagt: det ville være uansvarligt at tilrettelægge en sammenhængende energipolitik uden udnyttelse af den hidtil største energikilde på dansk område.

Der er også talt meget om kraftvarmens betydning, ofte som om der var tale om et enten-eller. Det indtryk har i hvert fald befolkningen fået. Som ministeren allerede har gjort det, må det være rimeligt at gøre opmærksom på, at varmeplanen forudser dobbelt så stort et opvarmningsbehov dækket med kraftvarme som med naturgas. Kraftvarmens sammenhæng med elproduktionen sætter ganske vist en grænse for udbygningen, medmindre man vil oprette decentrale varmegærker baseret på kul og/eller naturgas. Det må i så fald være rimeligt at sige, at ved kulanvendelse vil der også her opstå miljøproblemer af ret så omfattende karakter, hvad mange kernekraftmodstandere altid fortier, selv om de ved andre lejligheder stiller sig i spidsen for det såkaldte grønne samfund. Selvmodsigelserne her kan være formidable.

Det er også nødvendigt at fastslå, at der ved områdeafgrænsningen ikke skal anvendes naturgas, hvor der er mulighed for at anvende kraftvarme eller anden overskudsvarme. I øvrigt skal, som ministeren har redegjort for det, 1/3 af naturgassen anvendes i industrien, 20 pct. til fjernvarmegærker og blokcentraler og resten til boligopvarmning direkte. Petrokemisk anvendelse til metanolbenzin bør også indgå i den langsigtede planlægning med henblik på så hurtig iværksættelse som muligt. Der knytter sig store forventninger til denne udvikling, som i høj grad hjælpes på vej af dansk udviklings- og forskningsarbejde.

Det er imidlertid omkring denne fordeling, denne planlægning, der i dag hersker betydelig usikkerhed. Opbygningen af naturgasnettet er faktisk kun sket i Sydjylland, og for at kommuner og amter kan disponere i henhold til lov om varmforsyning, må regeringen nu drage omsorg for, at nødvendige oplysninger i overensstemmelse med lovens bogstav og hensigt tilgår kommuner og amter. Det må ske snarest, ikke som et diktat fra oven, men som en nødvendig vejledning for de lokale beslutningsprocesser.

Den usikkerhed, der hersker omkring naturgassens anvendelse, har mange årsager, men den skyldes først og fremmest den manglende afklaring, når det gælder varmeplanlægningen, og efter forlydende tilløb til en for stram administration af loven om varmforsyning. Samtidig må forbrugerpris-